

ναμά!... ἤρθαν τὰ ἄλλα τὰ Χριστούγεννα; Ἄλλους ἕνας προ-βασασιδῆς!... Κὴ τότε θὰ δῆ κ' ἡ Πατρὶς στρατῶ, μὴ ἀκαίριον ἦθικον, κὴ ὄχι ἀπὸ ἀνδρὶς παραπονεμένους ὅτι ἔχουν ἰγκαστα-λειφθῆ!... Τί πιρμένεις ἀπὸ στρατῶ κ' ἀπὸ ἀνδρῶ ἀπουουγι-τιμένους κὴ ταλανισμένους;... Τί πιρμένεις ἀπὸ στυλῆχ ἄνευ ἠθικοῦ, ἔνεκα ἡ ἀδικία;... Στρατῶς θὰ πῆ, οὐρῆ, προυθισαμοῖ ραγδαῖοι κὴ τρουφὴ καλῆ... Δὲν εἶναι ἔτσι, Πάριδρι;...
 —Ἐτοι θὰ εἶνε, κύρ ἐπιλουχία, ἀφοῦ εὐὸ τὸ λές!...
 —Τρουφῆ!... Δῶσι στὸν στρατῶ ἱλεκτικὴν τρουφὴ κ' ἄφρησέ τὸν ἔπειτα νὰ κυνηγᾷ τὸς Τούρκς!... Νηστικό ἀρκοῦδι δέ χουρέβ'! ...

Αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἔφτασε λαγαυιάζοντας κ' ὁ Ξηροπετσᾶς.
 —Οὐ Κουριμένους τῶφασ ὄλου τοῦ γουρνόπλου φώναξε.
 Ὁ ἐπιλοχίας τινάχθηκε, σάν κρατῆρας ἡφαιστείου, κατακόκ-κινος σάν τὸ φέσι τοῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ με ἀνεμιζόμενες τὶς φούρες, τὶς φουσανέλλες καὶ τὰ μανίκια του.
 —Οὐρῆ τὶ λές, οὐρῆ Ξηρουπιταῖά! Μιταθουλή, οὐρῆ κὴ γρη-γοραρ ἴπὶ τὸτ'!

 Ὅταν συνῆλθεν ὁ ὑποδεκαένας Κου-ρεμένος, ἀπ' τὰ δνειρα καὶ τὴ σκέψεις τὶς στρατολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς, ἦ-ταν δεμένος καὶ στήμένος σὲ μιά γωνιά ἐκεῖ τοῦ καταλύματος...
 Στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος δὲν ὑπῆρ-χαν πλέον παρὰ ἡ σοῦθλα ἀδειανῆ, μὲ λιπαρὰ ἀκόμα τὰ ἴχνη τοῦ ψητοῦ, τὴν ὅποια ἔπρηε γιὰ νὰ τὴν...γλύψῃ ὁ Ξη-ροπετσᾶς, καὶ ἡ φωτιά μισόσθητη καὶ σταχαμένη, τὸ μπουκαλάκι τοῦ οὐζοῦ ἀδειανὸ καὶ τὰ τρυφερὰ τοῦ χοιριδίου κοκκαλάκια σκορπισμένα ἀπὸ δῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ...
 —Οὐρίστι τώρα, εἶπεν ὁ ἐπιλοχίας ἀ-πογοητευμένος, μὲ τοιούτους ἀνδρῆς, νὰ συντάξῃς ἱπίμαχον στρατῶν, ἀντάξιον τῆς δόξης τῆς πατρίδους κὴ τῆς ἀπου-στούλης τ'! ...
 —Δὲν πειράζει, κύρ ἐπιλουχία, προσέ-θεσον ὁ Πάρεδρος. Τὸ χωριὸ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ; νηστικούς!... Συχώρησέ τὸν τέ-τοια μέρα ποῦνε!... Τὸν εἶχε ξενητοι-κώσει ἡ Σαρακουστή!...
 —Ἀδύνατον!... Πρέπ' νὰ τιμωρηθῆ αὐστηρῶς κὴ παραδειγματικῶς, χάριν τῆς πειθαρχίας τοῦ στρατεύματος!...
 Καὶ τὸν ἐτιμώρησε σ' ἕξη ἡμερῶν κρά-τησαι καὶ καταναγκαστικῆ...νηστεῖα, ὁ-μῆρι τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς, ἀ-πὸτε δίδονται χάριτες σ' ἕλο τὸ στρατὸ καὶ ἀφιεντα αἱ ἀμαρτίαι».

 Ἡ γιορτὴς τῶν Χριστουγέννων ἐπέρα-σαν μὲ χαρὰ καὶ εὐτυχία στὸ χωριὸ. Ὁ χωρικό προσέκομισαν «δτι ἕκαστος ἡ-δύνατο» στὸ ἀπόσπασμα. Καὶ ἐγέμισαν ἀπὸ μεζέδες τὸ κατάλυμα καὶ λειψοειδῆ. Καὶ μόνον ὁ Κουρε-μένος, ὁ αἴτιος δλης αὐτῆς τῆς...ἀφθονίας καὶ τῆς εὐτυχίας, ἐ-ξαικολούθησε νὰ μὲν δεμένος καὶ πεινασμένος σὲ μιά γωνιά.
 Τὴν πρώτη τὴν ἡμέρα, χορτάτος ἀπὸ τὸ χοιριδι, δὲν στενο-χωρήθηκε ὁ τιμωρημένος καὶ πολὺ. Ἐκοιμήθηκε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ θραδῶ! Τὴν ἄλλη ἡμέρα πείνασε καὶ τὴν τρίτῃ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆ γιορτῆ, παρ' ὀλίγον νὰ λυσάσῃ. Ἡ μυ-ρωδιὲς τῶν μεζέδων, τῶν λουκανίκων καὶ τῶν ἄλλων λειψο-ειδῶν, ποῦ ἀφθονοῦν τὰ ἔστειλαν οἱ χωρικοί, γιὰ ν' ἀναπληρῶσουν τὸ καταθροχισθὲν χοιριδιον, τὰ ψητὰ, τὰ γλυκὰ τὰ φρούτα, τὰ κρασιά, τὸ μασούλισμα τῶν «συναδέλφων» καὶ τῶν γλωσσῶν τῶν τὸ ἀπολαυστικὸ πλατύγαμον, ἔλα αὐτὰ αἰξάνανε τὸ μαρ-τυριο τοῦ ὑποδεκαένας. Καὶ οἱ σκύλλοι ἀκόμα, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, εὐωχοῦντο τραγουδίζοντας τὰ κόκκαλα ποῦ τὸν εἶχανε οἱ εὐζῶνοι καὶ μόνον ἐκείνους ἦταν νηστικός, δεμένος, λυπημέ-νος, τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ!...
 Γιὰ νὰ τὸν ἐρεβίζουν μάλιστα περισσότερο, ψήφανε τὰ σηκο-τάκια, τοὺς νεφροὺς καὶ τὰ σοουθλάκια μπροστὰ στὴ μύτη του.
 —Ἡμαρτουν, κύρ ἱπλουχία!
 Καὶ τὸν πείραζαν γιὰ νὰ μεγαλῶνουν τὰ θάανά του καὶ τὸν πόνο του.
 —Θέλ'ς οὐρῆ Κουριμένε, λίγο γλυκαδάκι!
 —Ἰγὼ ἔμερα, τί θέλ' οὐ Κουριμένους! Θέλει λίγη νεφραμιά, οὐ κακομοιρῆς.
 —Ἄμάν; κύρ ἱπλουχία!
 —Ἐ ρέ! Τούτου τοῦ μιδουλι εἶναι θιός!
 Καὶ γέμιζε τὸ στόμα του, ἀπὸ κρουστὸ, δροσερὸ καὶ χρυσίζον ὁ ἐπιλοχίας κραμβο-λάχανο, σάν γιὰ νὰ τὸ καθα-ρίσῃ πρὸς στιγμὴν καὶ ν' ἄρ-

χίσῃ καὶ πάλιν τὴν κρεωφαγία!...
 —Ἄμάν!
 —Ἀουροστους θὰ εἶν' οὐ Κουριμένους, ἔλεγε ὁ ἐπιλοχίας, ἀκούγοντας τοῦ πεινασμένου εὐζῶνου τοὺς ἀναστεναγμούς. Θὰ παράφαγι αὐτὲς τὶς μέρις, φαίνεται!... Θὰ παράφαγι κὴ θὰ κα-κουστομαχίασαι!... Νὰ τὸν στείλωμι ἀμέσους στοῦ γιαντῶ νὰ τοῦ δώσ' λάδι!...
 —Ἄμάν!
 —Τώρα ξέρ'ς κὴ λές ἀμάν! Εἶδες τί πὰ νὰ πῆ, ἴενας νὰ τρώῃ κ' οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι νηστικοί;... Καλὰ ἔφαξ ἰσὺ τῆ γουρνούλι-δα;... Κάτσι τώρα νὰ φαῖμι κὴ ημεῖς!...
 Ὁ Κουρεμένος τᾶθλεπε ἄλα γύρω του, νὰ γυρίζουνε γυρο-βολιά... Μιά σκοτοδινιάσις τὸν ἔπιανε... Τοῦ φαινόντανε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ!...
 Καὶ ὁ Ἡρώδης νὰ ἦταν ὁ θηριώδης, τέτοια Χριστούγεννα μαρτυρικά, δὲν θὰ τὸν ἀφίνανε νὰ κἀη!...
 Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔτρωγαν, ὄλοι ἐμασοῦσαν, ὄλοι κατάνιναν καὶ ἐγλύφοντο χωρὶς διακοπῆ, κρέσας, μεζέδες καὶ τυριά, για-ούρτια, γλυκὰ, φρούτα, μήλα, πορτοκα-λία, μπακλαβάδες, σουφλιμάδες, κιο-μπάτια μὲ ρήγιον καὶ στ' ἄλλὰ τι πατη-μένα, πίνανε κρασιά, τουγγρζαν τὰ ποτήρια τους καὶ πύχοντουσαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου:
 —Καὶ τοῦ χρόνου!
 —Κύρ ἱπλουχία καὶ σ' ἀνώτερα...
 Ζαλιστικῆ ὁ Κουρεμένος. Νόμισε πὼς τὸ μυαλὸ τοῦ σάλεψε... Τὰ μάτια του ἀρχίσανε νὰ θλέπουνε φαντάσματα... Ὅ-λα ἐκεῖ γύρω του, πῆραν πειὰ μορφὴ φαγωσίμων καὶ ὑπόστασι ὀρεκτικῶν... Τὰ φέσια τῶν εὐζῶνων, ποῦ κοκκίνιζαν, τοῦ φαινόντουσαν σάν φωτιές ποῦ ἀνα-ψαν νὰ ψήσουν τόσα φαγητὰ, τόσες λει-ψοειδῆς, τόσα ἐδέσματα, ποῦ φέρναν οἱ χωριάτες, καὶ ὅτι ἄλα ἐκεῖ μέσα στὸ κα-τάλυμα, τὰ ἀμυγα, σανίδια, τραπέζια, καρέκλες, μπουκάλες, κανάτες, μαστρα-πάδες, δοκάρια, κρεμάστρες, δοχεῖα τοῦ τυριοῦ, ἱμάντες καὶ σασκιδία, ποῦ ἦσαν στὸ τοῖχο κρεμασμένα, γυλιό, κουθέρι-τες καὶ τσαρούχια, ἐπήσανε τῶν φαγο-σίμων τὴ μορφή καὶ ἐστρωθίζοντο τρι-γύρω του, σ' ἕνα στρῶθιλισμὸ ζαλιστι-κόν, σάν νὰ τὸν προκαλοῦσαν νὰ διαλέ-ξῃ, σάν νὰ παίζανε μαζύ του. Ἐργό-ντουσαν, φεύγανε, τὸν ἀγγίζαν καὶ μόλις ἄπλωνε τὰ χέρια του χανόντουσαν!

—Ψυχοπαύστη κὴ τοῦ πιδὶ κ' ἡράχαι! ...

Καὶ ὄλοι τότε γυρίσανε καὶ τὸν εἶδαν ἐκπληκτικοὶ ν' ἀρπάξῃ τῆς καπτόκας τοῦ τὸ χοντρὸ μανικοκάμι καὶ νὰ τὸ δογκάη σάν λυσασμένος καὶ νὰ τὸ μασῇ σάν τρελλός, φωνάζοντας:
 —Κὴ τοῦ χρόνου, κύρ ἱπλουχία, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ οὐ θιός... κὴ καλὴ προαγωγή!...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πραγματικὰ μεγάλο πρᾶγμα δὲν γίνεται σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Αὐτὸ εἶνε νόμος τῆς φύσεως.
 Κουϊντιλιανὸς

 Δὲν ὑπάρχουν ἀληθινῆς σκέψεις, χωρὶς ἀληθινῆς ἀνάγκης.
 Βολταῖρος

 Ὁ φρόνιμος διορθώνει τὶς ἐλλείψεις του, θλέποντας τὶς ἐλλεί-ψεις τῶν ἄλλων.
 Πόπλιος Σῦρος

 Ὅταν πείθῃ ὁ χρυσός, ἡ εὐ-γλωττία δὲν ἔχει καμιά δύ-ναμι.
 Ὁ ἴδιος

 Ὁ ισχυρότατος λόγος εἶνε ὁ ἀπλούστατος ὄλων. Καὶ ὄμως οἱ ἀνθρώποι προτιμῶν τὰ πλά-για νομπάτια ἀπὸ τοὺς ἰσοῦς δρόμους.
 Λάο Τσῆ

Κι' ἕνα λεμόνι σὸ στόμα !...